

Festa al Casal

El dia 10 d'aquest mes de desembre varem tenir festival al nostre Casal Parroquial.

Un equip força nombrós de nois i noies ens varen oferir un conte portat al teatre per l'autora Carme Suqué i basat en un recull de rondalles, contes i llegendes de Mossèn Jacint Verdaguer, anomenat «Lo mariner de St. Pau». Aquesta posta en escena va ésser arrodonida amb una sèrie de cançons i danses.

El Casal va ser ple. És clar, qui més qui menys hi tenia un o dos actors dalt l'escenari Quin poder de convocatòria, noi!

Tot va sortir una mica precipitat, com quasi sempre. Tot això, més afinat i més polit, hauria estat més rodó. En aquest cas s'anticipà la data del dia 10, quan s'havia de fer el dia 17. Però uns quants actors i actrius ja tenien projectada, d'abans, una sortida per aquest dia 17 i tot es va fer una mica a corre-cuita.

Els grans (pares i mares) tots varem sortir-ne contents i satisfets, perquè els nostres ho feren molt bé.

Darrera tots aquests petits actors, hi va treballar molta gent gran, dirigint, assajant, pintant i fent tramòia.

Els petits varen disfrutar molt. Tot aquest tràfec que comporta el muntar un espectacle teatral, penso que és una manera de reunir gent per a fer una tasca plegats i tota mena d'activitats en comú. A aquesta gent gran, que no es veia, però que estaven vetllant perquè res no fallés, els pertany molta part d'aquesta tasca.

Si tota aquesta jovenalla que puja no té res que fer ni on anar, ens preguntem: Què farà i on anirà?

Bones festes!

J. PIÑOL

La casa del mariner

Diumenge 17. Són dos quarts de vuit del vespre. Darrera el teló, rebem, un xic nerviosos, les últimes recomanacions.

S'apaguen els llums de la sala. Ara un parell de personatges que ruixen amb un «spray» ens recorden de què anirà la vetllada, mentre el fanalet que porten ja ens ha introduït en el seu ambient mariner.

Una ràpida presentació dels personatges i de seguida comencem.

Música!... És una dansa, una dansa de mariners.

Molt aviat se'ns presenta el protagonista: el mariner que no vol veure mai més el mar. Fuig de la costa, i en aquest caminar terra endins es topa amb gent de tota mena: de la muntanya, de la plana, de la ciutat. Cada ambient, cada comentari, cada dansa, cada cançó, ens fa adonar com és de diferent la gent d'aquests llocs.

Val a dir, però, que és gràcies a en Pep que el mariner Eudald arriba a fer-se famós. Es veu que els bandolers que l'havien segrestat no són pas tan llestos com semblava.

Molts dies de camí. Som tan lluny del mar que la gent ja no sap ni què és un rem. El nostre amic ha trobat la terra que buscava!

Enmig de l'alegria de les festes de Sant Roc decideix quedar-se aquí per sempre més. És feliç.

A dalt de l'escenari una gran multitud envolta al mariner. La seva casa ja té història!

M.ª Angels Bonet

Els Pastorets

Un any més tenim representacions dels tradicionals «PASTORETS» al Casal Parroquial. En la primera sessió, el dia de Nadal, el local estava, com també és tradicional, ple de gom a gom.

La representació va ser una mica fluixa, al costat d'uns que ho feien molt bé, n'hi havia d'altres que anaven una mica despistats. Donava la impressió de falta d'assaig, perquè coneixem els actors i sabem que tenen aptituds per fer-ho millor.

Cal tenir en compte, de totes maneres, que tots són molt joves i poc experimentats sobre un escenari, pel que no és d'estranyar la manca de seguretat que en alguns moments s'observava.

I també cal considerar que el poc silenci i la falta d'atenció d'una part del públic, especialment dels joves, fa posar nerviós al més pintat, i és molt natural que influeixi en el rendiment dels actors.

Sobre el comportament del públic voldríem insistir una mica més, doncs és molt llastimos veure com més de quatre fan la seva brometa prescindint completament del que es fa a l'escenari, amb total falta de respecte pels actors i pel públic que està amb atenció. Seria molt millor, si no poden comportar-se correctament, que no hi assistissin.

Bé, no tot va ser negatiu, el sol fet de reunir tants joves i infants per muntar un espectacle d'aquest tipus ja és positiu. I l'interès que es veia per fer-ho bé, sobretot els més petits, és signe d'admiració.

I el més important, que hi ha PASTORETS, sense els quals —és ben evident— el Nadal del nostre poble quedaria una mica coix.

J. Deupi

Electrofil Barcelona, S. A.

Materials per a la Indústria Elèctrica